

thu dọn lại. Qua chùa Từ Bi nay xiêu vẹo, loang lổ, nơi đây sẽ làm buổi lễ kỷ siêu trong những cố gắng thu dọn sạch sẽ với một thời gian ngắn sao cho buổi lễ đúng chương trình. Thầy Phước Tấn, Thầy Phước Viên, Thầy Phước Thái, Thầy Minh Từ, Thầy Như Đại, Thầy Như Hải, Thầy Phước Quang, Chú Phước Từ, Sư Cô Như Tài, Anh Vũ Tuấn, H. Huệ, D. Khôi, Bác Lộc, Cô Tâm Đắc, Mỹ Lý, Cao Mỹ, Túy Hồng, Chị Thúy, Chị Thủy, Chị Mai, Anh Sơn, Chị Vân, Chị Phượng Hoàng, Quốc Lâm, Anh Thông, Anh Tuấn, Lâm Thu, Anh Đông, Ngọc Tuấn, Trưởng Me. Mỗi người mỗi việc quét dọn sạch sẽ, treo cờ, biểu ngữ, bày các phẩm vật cúng dường, cháo trắng, chắt mía lóng v.v.. và rất nhiều việc thật nhọc nhằn tạo cho buổi lễ rất trang nghiêm. Những nghi lễ của buổi kỷ siêu với văn tế Thầy Phước Thái đọc lên nhiều xúc động. Thầy Minh Từ đọc kinh triệu thỉnh âm ba vang động. Trong khi đó Lâm và Thông gắn tám bia tại chùa Từ Bi như ghi lại dấu kỷ niệm của phái đoàn đến đây vào năm tháng này. Qua buổi lễ kỷ siêu này, tôi muốn nhắc lại lời tưởng trình của chị Phượng Hoàng, phóng viên đài SBS:

“Buổi lễ kỷ siêu tổ chức thật đầy đủ và chu đáo như tại đất liền hay tại quê nhà.” Còn những người tham dự chuyến đi Bidong vừa qua như nhận xét của Thầy Phước Tấn: “Tất cả tham dự là những người cự phách, những tay cao thủ võ lâm”. Tất cả đều mang theo tinh thần đồng đội thể hiện được những chân tình trong suốt cuộc hành trình trọn vẹn. Đến đây tôi muốn viết tiếp đêm hội ngộ trà đàm ở phòng hội Sultan Beach Resort hay buổi trưa nắng gắt viếng thăm tảo mộ nghĩa trang khu F. Nhưng bấy nhiêu cũng đã làm tôi xúc động. Tôi vội lấy lại bài “Biệt ly” gửi theo đến anh chị viết năm 1986 như một lần hồi tưởng.

Tôi vẫn nhớ rõ bài tập đọc “Biệt ly” trong Quốc Văn Giáo Khoa Thư của những ngày tuổi trẻ đi học hồn nhiên. Bài tập đọc tả lại buổi chia tay một chàng thư sinh từ quê ra tỉnh trọ học. Những người thân đưa tiễn đứng trên bến đò của một buổi trưa nắng hanh vàng, ngậm ngùi buồn khôn xiết. Con đò nhỏ sào từ từ rời bến...” Ôi cảnh biệt ly sao mà buồn thế!

Chàng thư sinh buồn cúi đầu nói giọng đầy cảm động. Từ đó và giờ đây, tôi mới thực sự được chia sẻ thế nào là cảnh biệt ly sâu thẳm của ngày viễn xứ. Chỉ có lời dặn dò vắn tắt của Mẹ tôi, rồi chị em tôi ra đi giữa chiều chạng vạng. Tối mù bay sợ từng tiếng chó tru người lơ bước. Đi qua con rạch nhỏ, thuyền đưa ghé lại bờ ma tối. Tôi thấy bắt đầu ra biển, đi giữa biển rừng khùng khiếp. Biển ở đây đã đánh phủ đầu. Biển phá vỡ tàu, tràn nước vào tàu. Biển chém những nhát búa riu

ghê rợn vào hông tàu trong đêm máy tàu bị hỏng. Biển căng thẳng đen ngòm khi một chiếc tàu lạ lù lù chạy đến cột dây kéo chiếc thuyền nhỏ rách bươm bề nát ra khơi. Biển thúc giục đi tới nhưng không thấy ngọn hải đăng nào ngái ngủ lười biếng quét từng ngọn sóng dài vào trùng dương tăm tối. Biển buổi sáng tinh mơ reo cười như trẻ nít khi hàng đũa ló dạng trên hòn đảo gần Trenganu.

Những chiếc thuyền khốn nạn. Những chiếc thuyền ty nạn. Những chiếc thuyền tìm đất sống bị những nổi hải hùng rượt đuổi sau lưng. Biển dọa nạt trong buổi chiều bão lớn. Biển cũng thở than mệt mỏi sau khi mặt trời đã lặn sâu xuống đáy biển Terengganu.

Những người cùng chuyến được đưa đến đảo Bidong. Nhưng niềm vui cho tôi chưa đến trọn. Tôi phải chịu đựng phần mất mát đau buồn khi một tuần lên đảo. Đứa em nhỏ thân yêu của tôi kiệt sức mệt mỏi, lạnh run tê cóng, đôi mắt lơ dờ, phều phào nói những lời mê sảng. Con sốt cao độ mà giữa bệnh xá, sự chăm sóc tận tình, nỗi lo âu cùng lúc tôi khóc òa lên, và ngọn gió biển thổi len vào ngõ ngách cửa không làm em tôi dịu hẳn. Em tôi không chịu nổi cơn bệnh sốt miên nhiệt đời cấp tính quái ác này. Em tôi đã chết khoảng 9 giờ đêm khi giờ giờ nghiêm trên trại thực sự bắt đầu.

Tôi biết nói gì nữa đây? Trách nhiệm của tôi bảo bọc đứa em khi đến bờ và an ninh chính tôi sao trở thành mong manh quá. Tôi sẽ viết thư về ba má tôi che dấu đoạn thời gian nào phải nói trước, kể sau. Niềm vui của tôi vụt tan biến. Nhưng tôi biết còn lời cầu nguyện và hy vọng lâu dài của ba má tôi chờ đợi những ngày vui sắp tới. Sự thực tôi như kẻ lạc loài trên hoang đảo, vì những sợ hãi từng chấp trước khi ra đi, đến những ưu phiền hiện đến tưởng là huy hoàng trước mắt bỗng vô ập tới

